

Bir Öğrencinin Kaleminden Arapça Korkusunun Sevgi ve Başarıya Dönüş Hikâyesi...

ARAPÇA KORKUM SEVGİ VE BAŞARIYA NASIL DÖNÜŞTÜ?

Öncelikle şunu söyleyeyim; ilk defa uzun bir yazıyı Betül'den önce yazacağım; mutluyum :)

Bunu yazmayı bayağıdır düşünüyordum. Bazı şeyler yazıya döküldüğü vakit kelimadan daha etkileyici oluyor. Bismillah deyip şöyle bir giriş yapayım, bu seneye kadar hiçbir zaman hayatımda din konularını düşünmeye, kurcalamaya, sorgulamaya uğraşmadım. Kapalıyım; babam annem uyardıkça kalkar namaz kılardım; kandillerde Kur'an okur içimi rahatlatırdım ve bunun yettiğine inanırdım; yani üzülerek söylüyorum ama nefsimi aklayacak değilim bu böyleydi...

Siyaseti tarihi çok severdim ve derdim ki bununla alakalı bir meslek seçeyim; 11.sınıfın sonlarına doğru kendimde bir şey fark ettim; yani dert dinlemeye dertlere çözüm bulmaya yatkın ve yakındım; psikoloji ilgimi çekmeye başladı. Dedim ki en güzeli psikolog olmak, en azından eve döndüğümde bugün güzel bir şey yapmış olmanın faydası ve rahatlığı ile uyurum. Tabii bu süreç boyunca babam hep diyordu bana, kızım ilahiyat yaz ilahiyat yaz. İmam Hatipli de değildim ve derslerimde iyiydi okulda hocalarımın hukuk beklediği öğrencilerdendim bu yüzden babam ne zaman ilahiyat dese şaka zannedip güler geçerdim. Geçen sene içimde bir boşluk hissetmeye başladım; yani ne yazsam ne okusam kime sığsam geçmeyen bir boşluk. O ara internette çok meşhur videolar vardı; bilirsiniz hayalhanemde olan çay House rast geldim. Bir gün bir iki tanesini izledim ve izledikçe merakım arttı; kendi kendime dedim ki ne kadar cahilsin Zehra, senin baban ilahiyat mezunu ve sen 18 yıldır ondan hiç mi bir şey öğrenmedin. O anda fevri karar verdim; dedim ki ben bu inandığımı söylediğim dini öğreneceğim. Tam o sıra ygs'ler açıklandı baktım sıralamam bütün ilahiyatlara yetiyor okulda yavaş yavaş ortamıma ilahiyat düşündüğüm fikrini aşılamaaya başladım ki sonrada sert tepki vermesinler. Beklediğimden zor oldu; aşığlayan, kızan, ne yapacaksın orda diyen hocalarım, gidersen sana hakkımı helal etmem diyen arkadaşım oldu. Babamdan aldığım destekle o yaz kulaklarımı tıkadım; tercih yapana kadar telefonlarımı kapattım; velhasıl yazdım en başa Marmara ilahiyatı...

Arapça hazırlığın bu kadar zorlayacağını hiç düşünmemiştim; diyordum ki kendi kendime bir sene sabrederim benim Arapçayla işim yok. Din hakkında duyup dinleyeceğim her şeye aç ve meraklıyım ama hazırlıkta sadece Arapça olduğunu duyduğumda cidden üzülmüştüm. Ayşe Hocanın kampına kadar bu dil benim için bir işkence, atlatılması gereken bir tümsek, okulun gereksiz yere önemsedığı bir şey olarak geldi bana. Bir yandan da sınıfta kalmak istemiyordum. Öğrenmeden kurtulamayacağımı anladığımda elime bu fırsat geçti ve Arapça Dil Kampına katıldım. Burada önce Ayşenur hocaya teşekkür etmek istiyorum. Bize hocalık değil ablalık yapan, yeri geldiğinde bizimle oturup konuşan derdimizi dinleyen asla sabrı tükenmeyen bir abla, Hocam sizden sabrı sukutu öğrendim ben; kalpten sevdiğizi; ödenmez sizin hakkınız... İkinci olarak Fatıma hoca, başta sizi sevmemişim hakkınızı helal edin :) Daha sonra gözlemledikçe sizde rahat ve gerçek bir Müslüman kadın duruşu gördüm, bize ara ara verdiğiniz nasihatler sonucu ferace giymeye karar verdim. Bundaki en büyük pay sizsiniz hocam, Allah sizden razı olsun. Ve bilerek sona bıraktığım Elif hocam, sizi de çok çok sonra anlamanın hüznü içerisindeyim. Sert duruşunuzun altındaki amaç ve mizahi kişiliğiniz, sabrınız, yurttaki her şeyle özel ilgilenmeniz... Gözlem yapmayı çok seven bir insanım ve bu üç ayda sizden çok şey gözlemleyip öğrendim. İlahiyatın belki de bana 4 yılda veremeyeceği bakış açısını 3 ayda üç farklı hocadan öğrendim. Hayat amacım artık çok daha farklı, Arapçayı sevdim ve geleceğimde öğrendiklerimi öğretmek için sürekli öğrenmek istiyorum. Keza Sümeyye hoca ve Ala hoca da, Allah onlardan çok çok razı olsun; çok güzel ilgilendiler bizimle, özenle, itinayla. Yazmak istedim çünkü zannediyordum ki bu kamp en çok benim için böyle tesirli oldu. Ben sadece dil öğrenmedim çok daha fazlasına vesile oldu. Yazarak anlatabileceğimden fazlasına.. Bunları yüz yüze söylemeye utanırım o yüzden yazdım; umarım sıkıcı olmamıştır. Allah başta Ayşe Hoca, Ahmet Ziya Hoca ve sonrasında bu kampta bize vesile olan herkesten razı olsun...

Selametle kalınız...

22.05.2017
Marmara İlahiyat Öğrencisi
Z.N. Gümüş
2017 Arapça Dil Yurdu Kampı
www.hamzali.org